

PETR EISMANN

ZŘÍDLO ŽIVOUcíHO OHNĚ

VELEKNĚZŮV ODKAZ

PETR EISMANN

POCHODENĚ OSUDU

ZŘÍDLO ŽIVOUcíHO OHNĚ

Jonathan
LIVINGSTON

Vydání finančně podpořil

Copyright © Petr Eismann, 2026

Cover design © Jana Maffet Šouflová, 2026

ISBN 978-80-7551-449-3

PROLOG

Civilizace ukolébaná vítězstvím nad pradávným zlem se vydala cestou plnou pohodlí a radovánek. Bez větších válek, pod správou mocných králů a moudrých rádců z řad duchovenstva, vyměnila ostražitost za přepych. Změny, které se udály, byly pozvolné, ovšem o to nebezpečnější.

Z dávných hrdinů, bojujících proti nebezpečným stvůrám, které vznikly z čistého zla či chaosu, se v lepším případě stali ochránci karavan, v tom horším plenitelé dávno ztracených pokladů, či dokonce lapkové a zbojníci. Mocná šlechta, kdysi bedlivě chránící svůj lid, vyměnila zbraně za hudební nástroje, pancíř za krajky a hedvábí. Z rytířství se stala romantická náplň balad, nad kterou mnohý zasněně vzdychal, však málokdo se jí řídil. Taktéž církev, stovky let chránící duše věřících před věčným zatracením, vyměnila pastýřskou hůl za pohár vína.

To vše by nemuselo být tak hrozné, kdyby bylo pradávné zlo skutečně zničeno. Což se ale nestalo.

Přestože utrpěli bohové zla a chaosu drtivou porážku, zničení nebyli. Během stovek let, co se řád, nebo chcete-li civilizace, nechávala ukolébat pocitem bezpečí, se zplozenci a následně i stoupenci poražených bohů začali šířit světem. Zpočátku pouze po dalekém severu, ovšem postupně pronikali dál a dál na jih, čímž se dostali až do srdce kdysi vítězné civilizace.

Jako nestvůrný rakovinový nádor metastázovali stoupenci zla a chaosu do všech vrstev společnosti. Zpočátku si počínali velice nenápadně. Se vzpomínkou na dávnou porážku, postupovali kdysi poražení bohové velice obezřetně. Opatrně se vyhýbali všem střetům a místo násilí, které je pro ně a jejich slouhy tak typické, používali raději lstí a úplatků. Pak ale nastal ten dlouho očekávaný čas, kdy zesílili natolik, že se rozhodli dále pokračovat za pomoci násilí a útlaku, což je pro ně i jejich přísluhovače mnohem přirozenější.

Civilizace se po stovkách let otrásla v základech. Šlechta i církve, nebo alespoň jejich část, si bolestně uvědomily, co všechno bylo během dlouhých generací bezstarostného života zanedbáno a zapomenuto. Místo zástupů nebojácných hrdinů a nesčetnými boji zakalených armád se dávnému nepříteli může nyní postavit jen odhodlaná hrstka statečných. Naštěstí ale není vše ztraceno. Díky prozíravosti nemnohých byly dávné

znalosti společně s mocnými artefakty, potřebnými k boji proti stvůrám zla a chaosu, našťestí uchovány.

K tomu, aby se znalosti a artefakty rozšířily mezi stále rostoucí zástupy odhodlaných, je ale zapotřebí čas – a toho se civilizaci zoufale nedostává.

MOCNÍ PENTU

Po velké čistce, během níž bylo nejvyšší vedení církví Věčných bohů očištěno od přísluhovačů temných bohů, byli zbylí preláti natolik v šoku, že svolili k tomu, abych se stal nejmladším opatem nově spojených církví. To by nemuselo být tak šokující, kdybych byl premiantem kněžského semináře s velkými zásluhami. Já ale nebyl ani jedno. Pětiletý kněžský seminář jsem ukončil po patnácti letech neúspěšnou zkouškou, kterou můj tehdejší biskup uznal za splněnou jen kvůli tomu, že se mě chtěl zbavit. Pak už jsem se dostal do víru nepravděpodobných událostí, kdy mou jedinou snahou bylo drtivou většinu času pouze přežít.

Snad vlivem nevyzpytatelné náhody, která jen potvrzuje zvláštní smysl pro humor našich bohů, se mi podařilo přežít a navíc uspět, o čemž jsem nejvíce pochyboval já sám. Ať za tím stálo cokoliv, faktem zůstávalo, že já, malinký hobit ze zapadlé vsi ležící

v daleké Hopské vrchovině, jsem se zařadil mezi opaty, vznešené vůdce kněžských komunit. Každý z opatů spravoval různě velké opatství, kde byl svrchovaným pánem, obdobně jako šlechtic na přiděleném lénu.

V tom jsem se od svých mnohem zkušenějších kolegů nelišil, neb společně s hodností opata mi připadla správa nad staronově vytvořeným opatstvím v Mlžných horách. Pravda, toto opatství mělo dny své slávy dávno za sebou. Sám jsem v něm strávil jen krátkou dobu, během níž jsem zjistil, že se v jeho zdech prohání víc myší než pracujících kněží. To se ale mělo zanedlouho změnit. Z opatství v Měsíčních horách se mělo stát centrum obnovené inkvizice. Zároveň se tam měli vybrání jedinci učit, kterak nejlépe bojovat se silami zla a chaosu. Když jsem se tak nad tím zamyslel, vůbec jsem netušil, co tam budu dělat já.

Já, nepříliš pokorný kněz Dahakus, jsem vynikal pouze svým kacírstvím. Tedy tím, co se donedávna za kacírství považovalo. Božské požehnání se totiž už stovky let projevovalo svatým světlem, které jsem ani při veškeré své snaze nebyl schopen povolat. Místo něho jsem vzkřísil dávno zapomenuté požehnání spočívající ve změně vody ve víno. To ovšem samo o sobě bylo skvělé. Úžasnou věc z tohoto požehnání dělala možnost měnit následky dostavující se po pozření tohoto vína, a proto jsem ho nezřídka využíval i pro vlastní obveselení.

Nad nejednou sklenkou vína jsem po jmenování do nové funkce uvažoval, co všechno budu muset podniknout, abych naplnil očekávání, která na má bedra vložili nejpřednější preláti znovu spojených církví Věčných bohů. Ač se říká, že víno jitrí mysl, v což jsem pevně věřil, ani po vypití desítek sklenic mě nic převratného nenapadlo. Pro obnovení inkvizice jsem neměl znalosti ani potřebné kontakty.

Naštěstí tu byli Ognis s Hrunem, bájní nesmrtelní paladinové Věčných bohů, kteří si mě z nějakého prazvláštního důvodu velice oblíbili. Kromě toho, že nosili tituly prvních paladinů Věčných bohů, to byli i jejich kardinálové a jako takoví požívali veliké vážnosti jak mezi církevními, tak světskými vládci. A právě ti zaštitili věhlasem svých osobností staronově vznikající opatství. Zatímco oni zajišťovali hromadu nezbytných věcí, já několik dní neopustil svůj honosný pokoj. Vše, co jsem potřeboval, mi donesli velice ochotní novicové, kteří ve mně, z nepochopitelného důvodu, viděli svůj vzor.

Po několika dnech intenzivního přemýšlení se ale mnohé změnilo. Okolo poledne, kdy jsem jako obvykle vstával, se bez zaklepání rozlétly dveře mého pokoje. Polekaně jsem vyskočil z postele a rozespale sledoval, jak Ognis s Hrunem vcházejí a s netajeným opovržením pozorují nepořádek, který v pokoji panoval.

„Tak tohle musí okamžitě skončit! Dost bylo bezbřehého chlastání, Dahakusi!“ zahromoval Hrun

a bezostyšně dopil džbánec vína, který zůstal na stole po mém včerejším přemýšlení.

„Přesně tak! Zatímco ty ses poflakoval, my se postarali o to, aby se zprávy o znovuoobnovení inkvizice pěkně šířily,“ pronesl spokojeně Ognis.

„To je opravdu skvělé,“ pronesl jsem bez zájmu a dodal: „Co z toho pro mě vyplývá?“

„V prvé řadě to, že se musíš začít objevovat mezi lidmi, a to v náležité parádě. Proto bys měl začít nosit šat odpovídající tvému novému postavení,“ vysvětlil mi Ognis a já se pod jeho upřeným pohledem cítil jak malé děcko.

„Žádný takový nemám,“ odsekl jsem přesně jako umíněné děcko.

„Tak v tom se dost mýlíš. Kdepak máš zbroj, kterou jsme ti dali během návratu z Nördalochu?“ zeptal se Hrun.

„Zbroj je v tamhleté truhlici. Ovšem nenaznačujete mi, že bych ji měl nosit místo pohodlných šatů, které mi jako opatovi náleží?“ zeptal jsem se opatrně.

„My ti to ani tak nenaznačujeme, jako spíš oznamujeme. Jak už jsme ti řekli, takovéto zbroje nosili před dávnými časy kněží, kteří bojovali se silami zla a chaosu. Nemělo by tě překvapovat, že tito kněží byli v drtivé většině inkvizitory. Tím, že budeš nosit jejich zbroj, dáš všem jasně najevo, že je inkvizice zpět,“ pronesl Hrun.

„Ale neboj, nebudeš ji muset nosit furt. Stačí, když to vydržíš po dobu, kterou strávíme v Pentu a na cestě do opatství v Mlžných horách. Pak už si ji budeš muset navléct jen při zvláštních příležitostech,“ dodal Ognis.

„Hmmm, a jak dlouho bude trvat, než vyrazíme na cestu?“ zeptal jsem se opatrně.

„Necelé dva týdny,“ odpověděl vesele Hrun.

Polil mě studený pot. Dva týdny se budu muset trmáčet ve zbroji! Pravda, zbroj mi bezvadně padla a nebyla příliš těžká, ovšem k pohodlnosti jemňoučké vlny měla daleko. Upřel jsem svůj prosebný pohled na bratry, ten s nimi ale ani nahnul. Došlo mi, že to s tím nošením a reprezentací myslí naprosto vážně.

„No, co mi zbývá. Než se ale do brnění nasoukám, dopřeji si pořádnou lázeň. Jistě uznáte, že v současném stavu bych ani v inkvizitorské zbroji svůj nový úřad příliš dobře nereprezentoval,“ řekl jsem s nadějí, že tím oddálím nevyhnutelné.

„To je skvělý nápad. Lázeň skutečně potřebuješ. A abys netrpěl přílišnou samotou, vyrazíme tam s tebou,“ řekli jednohlasně bratři.

Z dlouhé relaxační koupele se tak stala rychlá očista, po které následovalo nepříjemné navlékání do zbroje, ve kterém mi pomáhali dva z četných noviců. Jen co jsem byl oblečen a za novici se zavřely dveře, stoupl jsem si před zrcadlo, ve kterém jsem se začal kriticky prohlížet.

„Nechci vám kazit vaše vize, ale v tom brnění vypadám dost směšně. Malinkatému hobitu k tomu, aby vypadal bojovně, nepomůže ani sebelepší brnění,“ pronesl jsem směrem k bratrům, kteří mé oblékání pozorně sledovali.

„Nenech se mýlit. Zbroj sama o sobě symbolizuje inkvizici. Pohled na ni naplní obavami srdce těch, kteří nemají čisté svědomí,“ pronesl vážně Hrun.

„Jen by to chtělo něco udělat s tvým výrazem. Nechci tě zbytečně kritizovat, ale takto vypadáš, že se každou chvíli rozbřečíš,“ nadhodil Ognis.

„Tak to naprosto odpovídá tomu, jak se cítím. Nejsem zvyklý nosit krám, co mě značně omezuje v pohybu. Něco, co mě tlačí po celém těle a v čem se nemůžu ani pohodlně posadit. Pokud bych si ji ale mohl sundat, tak slibuji, že se budu tvářit, jak budete chtít,“ nadhodil jsem.

„Tak na to zapomeň. Tu zbroj nosit prostě budeš. K lepšímu výrazu by ti ale mohlo napomoci uvědomění, že veškeré své nepohodlí pociťuješ kvůli všem kolem sebe,“ řekl tvrdě Hrun – a skutečně, to mi značně pomohlo. Můj výraz potemněl. Oči se mi zúžily a já, s ne příliš hranou zlobou, se zahleděl na Hruna.

„Skvělé! Přesně takto se musíš tvářit,“ pochválil mě Hrun, který si z mého pohledu pochopitelně nic nedělal.

Pak jsme vyrazili do města. V Pentu, největším městě Severního Garbonu, bylo možné navštívit čtvrtě

plné výstavních vil a paláců, mezi kterými se nacházely luxusní restaurace, stejně tak jako čtvrti přeplněné mnohapatrovými činžovními domy, které vyplňovaly vymezený prostor tak, že se mezi nimi klikatily pouze úzké uličky, kam slunce zavítalo jen v pravé poledne. Snad proto, že se chudinské čtvrtě nacházely ve větší vzdálenosti od velechrámu Věčných bohů, nebo proto, že byly mnohem nebezpečnější, jsme zamířili právě tam.

Je snad zbytečné dodat, že bratři pro cestování skrze spleť uliček odmítli využít služeb kočárů či ochotných nosičů, a proto jsme se tam vlekli pěšky. Copak v blízkosti chrámu, tam se to šlapalo. Ulice byly čistě uklizené. Na mnoha místech tam vzduch zvlhčovaly nádherně zdobené fontány a kanalizace bezvadně fungovala. Čím dále jsme se od velechrámu dostávali, tím se situace zhoršovala. Co zůstávalo stejné, byl dav, skrz který jsme museli projít. Zatímco v palácových čtvrtích kolemjdoucí celkem libě voněli, v chudinských o nějaké libé vůni davu nemohlo být řeči. Asi bych se ode všech štítivě odvracel, kdyby tam nebylo nefunkční kanalizace, která svým specifickým oděrem vše překryla.

Díky draze získané zkušenosti jsem si po celou cestu hlídal kapsy, do kterých jsem dal jen ty nejnutnější věci. Má opatrnost byla ale celkem zbytečná. Nevím, jestli to bylo přítomností bratrů, či skutečně mou inkvizitorskou zbrojí, avšak jakmile jsme vyšli na ulici,

tak davem proběhlo těžko postřehnutelné zachvění, po kterém se nám v něm otevřel průchod, který se několik kroků za námi samovolně zavíral. Nikdo se neodvážil příliš přiblížit, ovšem snad každý nás pozorně sledoval. Vypnul jsem hrud', což vzhledem k mé postavě nebylo příliš patrné, a nasadil výraz, který jsem si na Hrunovi nacvičil. Pak už jsem se jen snažil držet krok.

Než jsem se nadál, byl jsem propocený a unavený. Pak ale ještě dlouho trvalo, než jsme dorazili k cíli, kterým byla, kromě túry samotné, i putyka ztracená v labyrintu křivolakých ulic jedné z okrajových chudinských čtvrtí. Když jsme stanuli u jakéhosi vývěsního štítu, na kterém mohlo být kdysi dávno něco vyobrazeno, a na malinkou chvíli se zastavili, toužil jsem jen po pořádně dlouhém odpočinku.

„Vzchop se! Je nezbytně nutné, abys tu dobře zapůsobil. Stojíme před místem, kde se setkávají ti nejmocnější vládci podsvětí,“ pošeptal mi Ognis a já trochu zalitoval, že jsem vůbec nedával pozor, kudy jsme se sem dostali. Nebýt nedávné výpravy, kterou jsem s bratry absolvoval, nebyl bych toho schopen, ovšem díky ní se na mém spíše tukovitém těle objevily i nějaké svaly, které mi umožnily vzpřímeně kráčet. Jen co Ognis vyfukal na dveře jakýsi složitý rytmus, se tyto otevřely a my vkráčeli do překvapivě luxusně zařízené hospody.

Kolem stolů nejblíže ke vchodu seděly svalnaté postavy všemožných ras, jejichž ruce se nikdy příliš

nevzdálily od mnoha magicky zářících zbraní. Za nimi se v nesčetných koutech nacházely stoly nabízející příjemné soukromí. Část z nich byla obsazena. V temnotě se ztrácející postavy měly kolem sebe přímo hmatatelnou auru moci. Byl jsem hrdý na to, že jsem v sobě našel odvahu se jim zadívat do zářících očí, které se na mě upřely.

Hovor, který se nekonečně vlekl, na okamžik ustal. Pak se ale před námi objevil starý kudůk, jehož úsměv prozářil nálevnu. „Vítejte, ctění paladinové, i ty, otče Dahakusi, v mé skrovné nálevně. Váš stůl je připraven. Prosím následujte mě.“ Kouzlo okamžiku bylo zrušeno a šum tichého hovoru znovu naplnil členitou místnost. Na rozdíl od většiny ostatních, kteří seděli v temných koutech, jsme byli usazeni k jednomu z nemnoha stolů uprostřed nálevny. To nebylo zrovna příjemné. O svých pocitech jsem pomlčel, neb jsem byl rád, že si mohu konečně sednout.

Zatímco jsem si užíval odpočinku, tedy pokud se o nějakém odpočinku v tlačícím krunýři, kterým brnění bezesporu bylo, mohlo vůbec hovořit, bratři se postarali o objednání jídla a pití. Postupně pak začaly náš stůl zaplňovat dobroty, jejichž chuť skvěle podtrhovalo všemožné víno. V tom jsem se celkem vyznal, a proto mi neuniklo, že se jedná o skvělá archivní vína, mnohdy starší, než jsem byl sám. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem si těchto dobrot neužíval. Díky tomu

jsem zcela zapomněl na společnost, která si nás často měřila zkoumavými pohledy.

Pak na stole zbyla jen miska s kandovaným ovocem. Malými doušky jsem k němu upíjel skvělé slámové víno, které svou sladkostí bravurně doplňovalo jeho chuť. Na tuto dobrůtku už bratři zřejmě chuť neměli. Se slovy, že si jdou promluvit s několika známými, mě zanechali u stolu samotného. Příjemně unaven jsem přestal vnímat okolí a na malý okamžik se zasní. Má duše jako by opustila tělo a vrátila se do Erberovy kartotéky. Znovu se mi před očima promítly záznamy se vzkazy od pradávného velekněze Morifunga, který měl dar vidění budoucnosti. Kromě mnoha zašifrovaných textů obsahovaly i několik obrázků.

V tu chvíli jsem se probral. Jeden z těchto obrázků zachycoval scénu, kterou jsem měl právě před očima. Pod obrázkem pak bylo několik rad. Veden slovy dávného proroka jsem vstal a jako ve snách vykročil k jednomu z temných výklenků, který neozařovala ani jediná svíčka. Hovor v nálevně ustal. Toho jsem si nevšímal. Obklopila mě tma. Já, veden náhlou intuicí, jsem udělal ještě několik drobných krůčků, abych se pak zastavil před stolem, který jsem ve tmě jen vytušil.

„Jsi buď velice hloupý, nebo přespříliš odvážný,“ ozval se tichý hlas přede mnou a já spatřil nejasný obrys postavy, která tu seděla v téměř absolutní tmě.

„Zatímco o své odvaze mám nesčetné pochyby, tak nepochybuji o tom, že nepatřím mezi nejmoudřejší. Stejně tak nepochybuji o tom, že na rozdíl ode mě vy skvěle vidíte, s kým hovoříte. Nebylo by fér, kdybych to potěšení mohl mít i já?“ pronesl jsem dříve, než jsem stačil o svých slovech popřemýšlet.

„Jaká to drzost mládí!“ ozvalo se hrozivě. Pak ale vzplála svíčka na stole a já před sebou spatřil tvář mladíčka s temně rudými vlasy. Z rysů jeho tváře jsem nebyl schopen odhadnout, zda se jedná o člověka či elfa. Ironicky pozvednutý koutek úst přivedl můj zrak k jeho očím. Obě zářily narudlou temnotou a já v nich spatřil hloubku věčnosti. Suše jsem polkl.

„Tak co, spokojen?“ ozval se hlasem, ve kterém jsem postřehl skrytou hrozbu.

„Ano, samozřejmě,“ vykoktal jsem ze sebe.

„Výborně. Teď máš pět úderů srdce na to, abys mi podal pádný důvod k tomu nechat tě za tvou drzost žít,“ zašeptal.

Došlo mi, že vyrazit do tohoto temného kouta byla asi pěkná hloupost, ovšem vycouvat se už nedalo. Proto jsem se poddal vizi, kterou jsem před chvilkou spatřil a zastřeným hlasem prohlásil: „Vidím na vás, že vám jídlo ani pití příliš nechutná. Co takhle okusit víno, které vás naplní žářem, jež jste už dlouho nepocítil?“

V tu chvíli se mladík pohnul rychlostí, kterou bych nebyl považoval za možnou. V jednu chvíli seděl za

stolem, a pak už stál těsně za mnou. Jeho chladný dech roztrásl mé tělo. Koutkem oka jsem postřehl, jak se mým směrem stočily pohledy všech. Hrun s Ognisem vystartovali z temných koutů, ale bylo mi jasné, že mi v této šlamastice nemohou pomoci. I přes jejich nadpřirozenou rychlost se ke mně nemohli dostat včas. Zadržel jsem je pozvednutím ruky a pak se plně věnoval tvoru, který mě měl zcela ve své moci.

Bytost, která byla starší než lidské pokolení, sykla: „Moudré gesto,“ a pak pokračovala: „Mnohé jsem už o tobě slyšel, milý Dahakusi, a proto přijímám tvou nabídku. Dej mi ochutnat vína, které vlije oheň do mých žil, a já tě nechám žít, alespoň protentokrát.“

„Hostinský! Přines džbán vody,“ pronesl jsem třesoucím se hlasem. Než jsem se nadál, seděl tvor zase za svým stolem a hostinský k nám mířil s těžkým džbánem, plným šplouchající vody. Ten, společně s prázdným pohárem, postavil na stůl a s úklonou se pakoval pryč. Pak jsem se poddal vizi a požádal Věčnou o požehnání, díky němuž jsem změnil vodu ve víno, které bylo schopné rozehřát i chladnou krev prastarého upíra.

„Hotovo, ochutnejte,“ vyzval jsem tvora, který si mě podezřívavě měřil. Ten na mou výzvu zareagoval sotva znatelným pokynem ruky, po kterém se u stolu objevil jeden pobledlý ozbrojenec. Na nevyslovený pokyn si nalil pohár požehnáním Věčné bohyně stvořeného vína

a jedním douškem ho vypil. Během chvilky se mu rozzářily oči. Bylo na něm vidět, že touží po dalším doušku, ovšem uposlechl němého pokynu a vrátil se zpět ke dveřím.

Teprve pak si nalil víno prastarý. Opatrně k němu přičichl. Pak ho trochu usrkl a předtím, než malý doušek polkl, si ho poválel na patře. Náhle začaly i jeho oči žhnout. Po prvním doušku následoval druhý, tentokrát mnohem větší. Výraz tváře se mu nepatrně změnil, což ale mohlo znamenat cokoliv.

„Nyní už tomu skutečně věřím. Jsi neobyčejný kněz, otče Dahakusi. Stovky let jsem si na víně tolik nepochutnal. Co bys chtěl za několik soudků tohoto skvělého nápoje?“ zeptal se prastarý.

„Chtěl bych dar, který získám tím, že o něco přijdu,“ vyhrkl jsem, veden slovy Morifunga.

„Tvá slova mají mnoho výkladů, ovšem tuším, jaká žádost se za nimi ukrývá. Tento dar poskytují jen vybraným smrtelníkům. Svými činy i slovy jsi tu dokázal, že můžeš být tohoto daru hoden. Jsi připraven ho přijmout?“ řekl prastarý a já místo odpovědi jen přikývl.

Pak se mladistvý obličej prastarého změnil k nepoznání. Kůže se mu hrozivě zvrásčila a v ústech se objevily děsivé špičáky. Kdybych toho byl schopen, dal bych se na útěk, ovšem nohy mi zcela vypověděly poslušnost. Pak se prastarý pohnul nepostřehnutelnou rychlostí. Na hrdle jsem ucítil bodnutí. Zmocnila se mě

závrať a musel jsem se chytit stolu. Ognis s Hrunem se dali do pohybu. Než se ale ke mně dostali, seděl prastarý opět na svém místě.

„Vyžádaný dar ti byl předán. Zítra nech dopravit slíbené sudy na adresu, kterou ti tvé chůvy jistě rády poskytnou. To je vše. Nyní bych ocenil trochu soukromí,“ pronesl prastarý upír a já, podepírán Ognisem, jsem se dopotácel zpět k našemu stolu. Hrun, s rukou na meči, si ho za našimi zády upřeně měřil, přičemž mu prastarý jeho pohled s ironickým úsměvem oplácel. Snad poprvé jsem byl svědkem toho, že jako první sklonil zrak Hrun, načež se rychle vrátil mezi nás.

„Myslím, že jsi se dnes už ukázal víc než dost,“ pronesl Ognis a zaplatil naši útratu. Pak následovala cesta zpět do chrámu, ze které jsem si toho moc nepamatoval. Hlava se mi motala a v mysli se objevovaly zážitky, o kterých jsem byl přesvědčen, že se nikdy nestaly. Teprve, když se za námi zavřely dveře mého pokoje, jsem se vzpamatoval natolik, že jsem byl schopen normálně uvažovat. Možná, že by ale bylo lepší, kdybych byl zmámen o trochu déle.

„Co si myslíš, že jsi tam udělal?“ vyhrkl na mě Ognis.

„To si nepamatuješ, že jsme tě varovali před nebezpečnými bytostmi, které sídlí v Pentu?!“ přidal se k hromování Hrun.

„Jsi opravdu tak hloupý, že si nepamatuješ na naše varování před bytostmi, pro které může být chuť tvé

krve natolik lákavá, že by tě před nimi ani naše přítomnost neochránila?“ pokračoval Ognis.

„To trochu přeháníte. Ten klučina by pro Hruna nebyl soupeřem,“ pokusil jsem se bránit.

„Ten klučina se jmenuje Drago a je jedním z nejstarších, a tudíž i nejmocnějších upírů. Sami ani pořádně nevíme, jak starý je skutečně, ovšem prý pamatuje doby, kdy předkové lidí a elfů ještě lezli po stromech. Jsem si jistý, že kdyby skutečně chtěl, tak ani jeden z nás neopustí hospodu živý,“ prozradil Hrun.

„Jsi neuvěřitelně nezodpovědný, přičemž tě neomlouvá ani tvá neznalost!“ přidal se Ognis.

„To v sobě nemáš ani ždíbíček pudu sebezáchovy?“ pokračoval Hrun a takto to šlo ještě dobrou půl hodinu. Výčitky se mísily s hubováním a já si stále víc a víc uvědomoval, že se za nimi vlastně jen ukrývá obrovský strach o můj život.

Bratři by ve svých výlevech jistě pokračovali ještě dlouhou dobu, kdybych je nepřerušil slovy, která jsem si mohl dobře promyslet: „To mi skutečně vůbec nevěříte? To si opravdu myslíte, že jsem takový hrdina, že bych sám o sobě vyhledal nejmocnějšího z upírů a dal se s ním jen tak do řeči?“

To bratry zaskočilo a oni zmlkli, přičemž si mě měřili zkoumavými pohledy. Ticho, které se začalo protahovat, nakonec přerušil Ognis: „Možná, že jsme se trochu v tvém kritizování unáhlili. V tom, co říkáš,

může být hodně pravdy. Navíc jsi skutečně z krizové situace skvěle vybrusil.“

„O čem ses to vlastně s Dragem bavil?“ zeptal se zvědavě Hrun.

„Máte uši citlivější než netopýři, tak to snad musíte vědět,“ ohradil jsem se.

„To jistě, ale po tvé úvodní větě nikdo z vás nevydal ani hlásek. Což při komunikaci s Dragem není neobvyklé, neboť používá telepatii stejně přirozeně jako ty svůj jazyk. Navíc, pokud jsi mu pohlédl do očí, tak tě omámil. Zmámenému ti pak nepřipadalo nic neobvyklé. Druhotným efektem tohoto omámení je, že jsi před ním nebyl schopen lhát,“ prozradil mi Ognis, načež jsem bratrům celý rozhovor zopakoval a vysvětlil pohnutky, které mě k jeho navázání vedly.

„Hmm, zajímavé,“ pronesli zamyšleně bratři a Ognis pokračoval: „Třeba to nakonec nebude tak zlé. Zřejmě jsi udělal dobře, když jsi poslechl Morifunga. Minimálně Draga jsi příjemně překvapil, což plně odpovídá daru, který ti poskytl.“

„S tím darem si nejsem tak úplně jist. Vždyť mě akorát kousl. Mimochodem to začalo dost bolet. Není možné, že mě něčím nakazil? Dá se to vyléčit?“ vyřkl jsem své obavy.

„Léčit se to samozřejmě dá, ovšem být sebou, tak tu bolest vydržím. Magická léčba by mohla odstranit látku, kterou si tě při napití Drago označil,“ prozradil Hrun.

„Ale já nechci být označený nějakým upírem!“ pro-
nesl jsem zatvrzele.

„Zřejmě toho o upírech mnoho nevíš. Upíři jsou tvorové značně teritoriální a jejich komunita má jasně danou hierarchii. Každý upír, se kterým se setkáš, nyní vycítí, že si tě Drago označil. To ti poskytuje velikou míru ochrany před tímto druhem. Jakákoliv akce ze strany upírů proti tvé osobě bude totiž jejich komunitou vnímána jako akce proti Dragovi. Jak už jsme ti prozradili, Drago je rozhodně jedním z nejstarších, ne-li úplně nejstarší žijící upír, čemuž plně odpovídá jeho moc. Myslím si, že se ode dneška nebudeš muset bát žádného z těchto nebezpečných predátorů,“ vysvětlil mi Ognis.

„Jen mu nezapomeň dodat ty slíbené sudy,“ upozornil mě Hrun celkem zbytečně, neboť to jsem měl v plánu udělat hned po návratu. Téma, kterým jsme se ale začali zabývat, mě velice zaujalo, a proto jsem na Hrunovu poznámku přikývl a pak se zeptal: „Nejsou náhodou upíři nemrtví, a jako takoví by měli být jedněmi ze stvůr, které stvořil bůh Nyxator?“

„Dobrý postřeh. Problematika upírů je ale mnohem složitější. Kolují o nich četné legendy, přičemž ten, kdo se pokusil odhalit pravdu ukrytou za těmito legendami, se vždy záhadně ztratil, či ho postihla nějaká smrtelná nehoda,“ řekl Ognis a pak se dal do dlouhého vyprávění o upírech. Bylo toho opravdu hodně, přičemž jsem si zapamatoval jen to nejdůležitější.

Upíři, obdobně jako další vyšší nemrtví, se rodí obřadem znovuzrození a také si pamatují, co prožili ve svém předchozím životě. Stejně tak postrádají duši, což je dělá pro bohy neviditelné, respektive nezajímavé. S vyššími nemrtvými mají také společné to, že věkem nestárnou, ale sílí. Tím ale podobnost končí. Na rozdíl od vyšších nemrtvých se musí upíři živit. Pravda, jejich jídelníček je pro běžné obyvatele děsivý, neb tvoří jeho nedílnou součást, ovšem bez debat to z upírů dělá tvory výrazně se odlišující od monster známých jako vyšší nemrtví.

Mnohem důležitější je ale to, že upíři existovali už dlouho před příchodem temných bohů a jejich zplozenců, mezi které patří i vyšší nemrtví. Po příchodu Eischarka a Nyxatora se pak významná část upírů přidala na jejich stranu. Téměř polovina si ale udržela svou nezávislost. I z toho důvodu se dávná inkvizice nezabývala upíry jako druhem, ale pouze vyhledávala a eliminovala ty, kteří se propůjčili temným mocnostem. Mnoho další věcí, jako například to, jakým způsobem lze upíra spolehlivě usmrtit, jak ho lze bezpečně poznat, případně jaké jsou jejich klany, jsem v paměti nepodržel. Tyto informace pro mě nebyly důležité, neboť mi oba bratři potvrdili, že se nemusím upírů obávat. Přesto jsem si je vyslechl bez toho, abych na sobě dával znát svou lehkou znuděnost. V průběhu přednášky jsem se vysvlékl

z protivné zbroje a užíval si měkoučce pohodlného kněžského roucha.

Jakmile dopověděli bratři vše, co měli na srdci, vydal jsem se k hospodářskému správci velechrámu a požádal ho o největší vůz, do kterého jsem nechal naskládat velké množství sudů s vodou. Po zbytek dne jsem pak tuto vodu měnil na různá archivní vína, jejichž požití mělo pro upíry blahodárný účinek. Je pravda, že jsem si mohl tuto práci značně zjednodušit tím, že bych zvolil jen jeden druh vína, o to jsem ale nestál. Za mou snahou se neukrývala touha se Dragovi zavděčit, ač by se to mohlo na první pohled zdát. Má motivace byla mnohem prostší. Používání božského požehnání mě prostě bavilo. Když jsem byl hotov, požádal jsem správce, aby nechal vůz dopravit na adresu, kterou mu udá Hrun či Ognis, čímž jsem svou část dohody s Dragem splnil, nebo jsem si to alespoň myslel.

V průběhu následujících dní jsem pak absolvoval ve společnosti bratrů mnoho dalších procházek po městě, přičemž mě už ale žádná nezavedla do podobného nebezpečí jako ta první. V podstatě jsem se jen ukazoval na frekventovaných místech a tvářil se zarputile. Zatímco na veřejnosti se mě nikdo oslovit neodvážil, jinak to bylo v soukromí. V průběhu prvních tří dnů jsem dostal desítky pozvání na různé recepcce. Ty ale tvořily slabou polovinu žádostí o poskytnutí soukromé audience. Z hromady dopisů jsem byl celkem rozpačitý.

S podobnou agendou jsem neměl žádnou zkušenost, a proto jsem se obrátil na bratry, aby mi s vyřizováním korespondence pomohli.

„Dobrý pokus, Dahakusi, ale sekretářky z nás neuděláš,“ odpověděl mi na mou žádost Hrun.

„Já z vás ale nechci udělat své sekretáře. Jen potřebuji poradit, co mám s pozvánkami a žádostmi udělat,“ vysvětloval jsem.

„Prakticky co chceš. Nemůžeš všechny přijmout, neboť na to nemáš dost času, ale můžeš všechny odmítnout. Možná by bylo vhodné si definovat nějaká pravidla, podle kterých budeš žádosti či pozvánky přijímat. To ti v budoucnu ušetří mnoho času. Ať uděláš cokoli, mnozí budou tvé kroky pečlivě analyzovat a na základě této analýzy predikovat tvá budoucí rozhodnutí,“ vysvětlil mi Ognis.

„Aha, v tom případě to vyřeším takto,“ pronesl jsem. Pak jsem shrnul všechny pergameny na hromadu, kterou jsem nad stolem vyhodil do vzduchu. Na pergameny, co dopadly na stůl, jsem odpověděl kladně, na dopadnuvší na zem záporně. Trochu jsem se obával negativní reakce bratrů, však úsměvy v jejich tvářích svědčily o tom, že mi nic podobného od nich nehrozí.

„Už vidím Kraga, hlavního stratéga království, jak si mnoho dní a nocí bude lámat hlavu nad klíčem tvého výběru, aby pak přišel s teorií, kterou mu rozcupuješ

okamžitě po další podobné selekci dopisů. Gratuluji, Dahakusi, to je geniální řešení," okomentoval mé rozhodnutí Hrun.

„Výběr bych měl za sebou, ovšem můžete mi alespoň naznačit, o co při těchto schůzkách půjde?“ snažil jsem se vymámit alespoň něco, co by mi usnadnilo přípravu na setkání.

„To je vlastně strašně jednoduché. Každý, kdo něco znamená, se snaží na vlastní oči přesvědčit, co jsi zač. Inkvizice měla a jistě i bude mít velikou moc. Inkviziční moc se může prosazovat mnohými způsoby a dá se i snadno zneužít, proto panují veliké obavy, co s ní mladičká a v podstatě neznámý hobit ze zapadáková hodlá udělat," vysvětlil Ognis.

„Co hodlám udělat já, je přece naprosto nedůležité. Vy jste ti, co běh věcí fakticky řídí. To snad musí být každému naprosto jasné," vyřkl jsem to, o čem jsem byl bytostně přesvědčen.

„V tom se trochu mýlíš. Je pravda, že svou autoritou, radami a zkušenostmi ti v začátcích budeme všemožně nápomocni, ovšem naši nepřátelé nás až moc dobře znají. Proto pro ně není těžké odhadnout naše kroky. Oproti tomu jsi ty velice neznámá veličina se svérázným přístupem k řešení problémů, což jim způsobí veliké komplikace v odhadování toho, jakou cestou se bude inkvizice ubírat. Proto bude konečné rozhodování vždy jen a jen na tobě," pronesl Hrun.

Konečně jsem v tom měl jasno, ovšem nadšený jsem z toho rozhodně nebyl. Nikdy jsem netoužil po zodpovědnosti. Vždy jsem chtěl jen život v pohodlí. Zatímco toho prvního se mi bude v budoucnosti dostávat hojně, toho druhého si užívat moc nebudu, uvědomil jsem si a můj pohled se stočil na truhlu, kde odpočívala inkvizitorská zbroj. S povzdechem jsem si pak sedl za stůl a dal se do sepisování kladných a posléze i záporných odpovědí na obdržené dopisy. Po několika minutách jsem se do toho zabral natolik, že jsem si ani nevšiml, že mě bratři opustili.

Další dny jsem začal stále více času trávit bez doprovodu bratrů. Sice jsme stále pokračovali v občasných procházkách po Pentu, ovšem ty se neustále zkracovaly, neboť jsem přes den musel přijímat návštěvy, večery jsem pak trávil na různých banketech, přičemž nebylo výjimkou, že jsem jich za večer stihl navštívit několik, a to každý den přicházely pozvánky na další. Někdy jsem je třídil dle toho, kdo je poslal, většinou však náhodným způsobem.

Z počátku jsem byl z audiencí a banketů nervózní. Postupně jsem si je ale celkem oblíbil, což bylo způsobeno zejména tím, že jsem nenápadně pozměňoval účinky vína, které se během těchto příležitostí podávalo. Je až neuvěřitelné, jaký skandál způsobí, když se po požití vína začne mluvit pravda. Mocní rozhodně nebyli hloupí, a proto si rychle dali do spojitosti mou

přítomnost a svou samovolnou pravdomluvnost. To způsobilo výrazný nárůst mé autority a znatelný pokles pozvánek. Oboje bylo dost příjemné.

Jak jsem začal získávat na sebejistotě, rozhodl jsem se vzepřít bratrům v jejich požadavku ohledně toho, abych na veřejnosti neustále nosil zbroj. Před tím, než jsem jim to oznámil, jsem si připravil mnoho důvodů podporující toto rozhodnutí. Byl jsem připraven s nimi dlouze diskutovat a vymoci si alespoň nějaký kompromis spočívající jen v občasné nošení zbroje. Jakmile jsem ale toto téma nakouzl, zjistil jsem, že má veškerá příprava byla naprosto zbytečná.

Jakmile jsem téma nadnesl, pokrčili oba rameny a pak Ognis řekl: „Zbroj svůj účel splnila. Pokud jsi přesvědčen, že je pro tebe zbytečná, tak ji nenos. Přesto se jí ale nezbavuj, třeba pro ni v budoucnu nalezněš využití.“ A tím bylo téma nošení zbroje vyřešeno.

Čas rychle ubíhal a já si ani neuvědomil, že dva týdny, které jsme měli strávit v Pentu přípravami, dávno uplynuly. Tváře bratrů se chmuřily stále víc a já z nich nemohl dostat důvod, proč se tu zdržujeme déle, než bylo původně v plánu. Nakonec mi přiznali, že se přípravy značně komplikují. Přes veškerou snahu a značnou podporu předních prelátů církve, z nichž dobrá polovina byla po velké čistce nově jmenována, narážejí na nečekané překážky a značnou neochotu mnohých. To se dalo vykládat buď velkou nedůvěrou,

kterou vůči inkvizici mocní pociťovali, nebo tím, že síť přísluhovačů temných bohů byla rozsáhlejší, než jsme předpokládali, a ti nyní využívali svého vlivu k tomu, aby zabránili znovuvybudování inkvizice, nebo toto budování co nejvíce pozdrželi. Nezbylo nám než se obrnit trpělivostí a postupně překonávat všechny překážky, které se nám už při prvních krocích stavěly do cesty.

Když jsem se bratrů zeptal na to, zda jim nemůžu při jejich práci pomoci, tak mi bylo řečeno, že bohužel nemůžu. Pak mě v rychlosti seznámili s tím, co všechno je třeba pro dobré fungování kláštera a inkvizice zařídit. Asi mě nemělo překvapit, že se nejednalo jen o pravidelný přísun všemožných zásob pro klášter, jejichž výčet začínal u jídla a končil u specializovaného vybavení alchymistických dílen.

Další velkou starostí bylo rozšíření povědomí o náboru schopných jedinců do řad inkvizice, najmutí spolehlivých osob, které by zajistily zázemí pro cvičené inkvizitory. Kromě toho tu byly stovky dalších drobností, a to jsem se vůbec nedostal k věcem týkajících se očištění církve. Nebylo tedy divu, že z toho všeho byli bratři značně unavení a minimálně přede mnou dávali jasně najevo, že se už nemohou dočkat víc než já, až vyrazíme do opatství v Mlžných horách.

To, že jsem o věcech, které museli bratři řešit, mnoho nevěděl, ale neznamenalo, že jsem nepřemýšlel nad tím, jak jim pomoci. V tom mi pomáhalo zejména

to, že jsem měl za sebou celou řadu setkání s mnoha zajímavými a důležitými osobnostmi Severního Garbonu. S nimi jsem mluvil o všemožných tématech. Díky tomu, že jsem jim podával pravdomluvné víno, tak jsem se dozvěděl celou řadu zajímavých tajemství. Tím, alespoň pro tuto chvíli nejzajímavějším, bylo, že Drago a jeho klan mají prsty v celé řadě obchodů, a to nejenom těch legálních. Navíc se ho dost mocných naprosto oprávněně velice obávalo. Jelikož se mi zdálo, že já jsem na něj zapůsobil dobře, tak jsem jednoho dne bratrům nadhodil, zda by nebylo vhodné zauvažovat nad tím, že bychom část z našich starostí nechali vyřešit Draga.

„Ty jsi se snad úplně pomátl! Zapojit Draga a jeho upíry do struktur inkvizice je naprosto šílené! Nikdy nebudeš mít kontrolu nad tím, co dělá!“ vyděsil se Hrun.

„No a co! Nepotřebuji mít nad Dragem kontrolu. Naprosto mi stačí, že je to jeden z mála tvorů, o kterých mám jistotu, že se nedal do služeb temných bohů. Kdyby k tomu totiž inklinoval, tak by to udělal už během velké války bohů. Navíc toto spojenectví může být výhodné jak pro něj, tak i pro nás. Zatímco jste vy prožili stovky let v ústraní, on své kontakty neustále prohluboval. Pokud by se nám podařilo ho přesvědčit ke spolupráci, můžeme na tom jen vydělat,“ pronesl jsem.

„Uvědomuješ si, že Drago není žádný svatoušek a že jeho klan má na svědomí nesčetné vraždy a rozhodně se neštítí používat násilí, byť více méně dobře utajovaného, k tomu, aby dosáhl svých cílů?! Je ti jasné, že pokud ho propojíš s inkvizicí, tak ta bude už od začátku těmito činy značně poznamenána?“ řekl mi skoro výhružně Hrun.

Naštěstí jsem na toto nemusel odpovídat a pomoc mi přišla nečekaně od Ognise: „Zapomínáš, bratře, že i my jsme se při prosazování svých cílů dopustili všeho, co vyčítáš Dragovi. Inkvizice přece od svého počátku nebyla svazkem svatoušek a její členové se nikdy nerozpakovali sáhnout k násilí či ne zcela legálním věcem.“

„To sice ano, ovšem všechny tyto činy byly následně legitimizovány samotnými bohy,“ odsekl Hrun.

„A tak tomu bude i v případě Draga. Přemýšlej, bratře. Už dříve jsme se rozhodli důvěřovat Dahakusově intuici. Tak to udělejme i v tomto případě,“ odpověděl Hrunovi Ognis a pak se obrátil ke mně: „Hrunovo varování je naprosto oprávněné, ovšem stále platí, že ty jsi odpovědný za inkvizici. Vše, co se v jejím jméně stane, padne v konečném důsledku na tvou hlavu, takže konečné rozhodnutí je na tobě. My ho podpoříme, ať už bude jakékoliv.“

„Než jsem vám toto navrhl, tak jsem se nad tím zamýšlel. Moc dobře si uvědomuji, že Drago není

svatoušek, ovšem kdyby s mým propojení s Dragem Věční bohové nesouhlasili, tak by mi neposkytli sílu k tomu, abych mu skrze jejich požehnání změnil víno. Já to vidím jako jasný důkaz toho, že s mými kroky Věční bohové souhlasí,“ vynesl jsem před bratry svůj poslední trumf, proti kterému ani Hrun nic nenamítl.

Pak jsem připravil pověřovací list, který Draga a jeho organizaci začleňoval do struktur inkvizice. Tento glejt jsem následně opatřil svou pečeti. S trochou zaváhání k němu připojili své pečeti i Ognis s Hrunem, čímž se jeho hodnota mnohonásobně zvýšila. Hned následující den jsme si s Dragem sjednali schůzku, jež měla proběhnout hned večer. Rychlost, s jakou se nám podařilo schůzku sjednat, svědčila o tom, že nejsme Dragovi lhostejní.

Jakmile se setmělo, odvedli mě bratři do jedné z nejstarších částí Pentu, která se rozkládala na pahorku, příhodně nazvaném Pahorek mrtvých. Ten, vznikl tím, že se tu tisíce let neodváželo zdivo rozpadlých domů. Nové domy tu byly stavěny na zarovnaných troskách těch starších. To v konečném důsledku vedlo k vytvoření pahorku protkaného kilometry podzemních prostor, což z něj dělalo ideální místo pro vytvoření upírského sídla. I domy, kolem nichž jsme procházeli, byly díky vratkému podloží všemožně pokřivené. Na křivolakých ulicích jsme potkávali všemožné zjevy, které by si osamocенého cizince rády podaly. Naštěstí

tu se mnou byli oba bratři, jenž obklopovala silná aura autority. Díky tomu jsme se bez problémů dostali až na nerovné náměstí. Celou jednu jeho část zaujímal rozsáhlá stavba, která mohla být kdysi krásným palácem. Dnes, zejména v nočním šeru, připomínala rozpadající se ruinu.

„Jsme na místě. Dle dohody máme vstoupit bočním vchodem,“ řekl Hrun a zamířil do blízké uličky, jež vedla z náměstí.

„Počkej, Hrune, dál už musím sám. Budu však moc rád, když tu na mě s Ognisem počkáte,“ pošeptal jsem a z výrazů tváří obou bratrů jsem poznal, že jsem je velice překvapil.

„Zvážil jsi to dobře? Chápeme, že nechceš vystupovat jako náš doprovod, ovšem nespolehej příliš na ochranu, kterou ti Drago poskytl. Mnohokrát se už stalo, že impulzivně změnil své rozhodnutí,“ varoval mě Ognis.

„Kdybych měl toto své rozhodnutí dobře zvážit, tak bych ho nikdy neučinil. Už teď si nejsem jistý, že budu mít odvalu vstoupit do té temné uličky. Ovšem cítím, že pokud se Dragovi sám nepostavím tváří v tvář, tak mě bude považovat jen za hračku ve vašich rukách, což by mohlo být v budoucnu dost nešťastné. Proto to musím udělat, ač se mi do toho vůbec nechce,“ pronesl jsem a pak se přinutil vykročit. V zádech jsem cítil pohledy bratrů, kteří zůstali stát na okraji náměstí.

Temnota boční uličky se blížila. Když jsem do ní vstoupil, na okamžik jsem se zastavil. Jakmile si mé oči na ni alespoň trochu zvykly, vykročil jsem k nejasně se rýsující boční brance polorozpadlého paláce. Stačil jsem udělat sotva několik kroků, když jsem ucítil závan vzduchu. Pak se čísi ústa přiblížila k mému uchu a chladným dechem pošeptala: „Už jsem si myslel, že tu na tebe budu čekat věčnost. Račte mě následovat, otče opate.“

Postava, která jako by pohlcovala i to málo ze světla měsíce, které slabě pronikalo do uličky, vykročila a místo k brance zamířila ke stěně domu. Tam se čehosi dotkla a před námi se s tichým lupnutím otevřely skvěle ukryté dveře. Skrz ně jsme vešli do obstojně osvětlené rozlehlé vstupní haly. Hned na první pohled tu bylo patrné, že vnější zchátralost paláce naprosto neodpovídá tomu, jak palác vypadá zevnitř. Zde totiž vnější zchátralost nahradila okázalost, svědčící o skvělém vkusu majitele sídla. To ale byla jediná příjemná věc. Jen co se za mnou zavřely dveře, obklopilo mě dobrých patnáct upírů, kteří si mě pozorně prohlíželi. Součástí této prohlídky bylo i lehké osahávání a přičichávání, což ve mně vyvolávalo pocit, jaký musí mít drůbež na trhu.

„Přišel jsem na schůzku s Dragem. Toto vaše seznámování mi není příliš příjemné,“ pronesl jsem slabým hlasem, ze kterého musel strach přímo číšet.